

Sygn. akt I ACa 1256/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Ducki
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSO del. Barbara Baran (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 r. w Krakowie na rozprawie
sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko T. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 28 kwietnia 2014 r. sygn. akt IX GC 746/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 1256/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanej T. G. na rzecz strony powodowej – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 63 661,53 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 3 154,52 zł od 24 listopada 2010 r. a od kwoty 60 507,01 zł od 4 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części postępowanie umorzono, tj. w zakresie, w jakim strona powodowa ograniczyła żądanie wskutek dokonanej zapłaty. Zasądzono także od pozwanej na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 5 872 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że strony współpracowały ze sobą (handel hurtowy i detaliczny kosmetykami) i w ramach tej współpracy wydano pozwanej produkty, objęte czternastoma fakturami wystawionymi w 2009 r. Sąd stwierdził, że

strony łączyły umowy sprzedaży, przy czym w odniesieniu do faktur nr (...) doszło do rozwiązania umów. Nie wiadomo jednak, czy wyroby objęte fakturami nr (...) były tożsame z tymi, których dotyczyły faktury stanowiące podstawę żądania pozwu, zatem pozwana nie udowodniła, by takie rozwiązanie umowy miało miejsce co do przedmiotów objętych tym żądaniem. Zasądzenie dochodzonych kwot nastąpiło więc w oparciu o przepisy o sprzedaży. Sąd poczynił także hipotetyczne rozważania co do rodzaju stosunków, jakie mogły łączyć strony, ale uznał, że nie zostały przedstawione stosowne twierdzenia i wszechstronne wyjaśnienie relacji łączących strony było niemożliwe. Okoliczność dokonania przelewu wierzytelności, podnoszoną przez pozwaną, sąd uznał za nieistotną stwierdzając, że zarzut jaki przysługuje dłużnikowi w wypadku zbycia wierzytelności ogranicza się do prawa podniesienia okoliczności spełnienia świadczenia do rąk nabywcy, tymczasem pozwana nie uiściła zapłaty do rąk B. G. (1). Uznał także sąd, że strona pozwana nie wykazała, by zawarto umowę o profesjonalne promowanie kosmetyków, za co pozwanej miałyby należeć się zapłata.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie, w jakim zasądzono dochodzoną kwotę (punkt I) oraz koszty (punkt III) wniosła pozwana. Zażądała zmiany orzeczenia i oddalenia powództwa w całości przy zasądzeniu kosztów na jej rzecz lub uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I Instancji.

Apelująca zarzuciła naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia dowodów zgromadzonych w sprawie, błędne przyjęcie, że należność wynikająca z faktury nr (...) nie została zapłacona w całości. Zarzuciła także, że sąd pominął istotną część dowodów, w tym świadczących o braku legitymacji czynnej powoda, o świadczeniu przez pozwaną usług promocyjnych oraz o tym, że towar podlegał zwrotowi, zaś płatność miała każdorazowo następować po sprzedaży towaru przez pozwaną.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą. Podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Podniosła, że niewymienienie faktury nr (...) w uzasadnieniu nie stanowi o wadliwości wyroku, bowiem sąd uwzględnił fakt zapłaty za przedmiotową fakturę. Podniosła także, że pozwana nie wykazała zasadności podnoszonych zarzutów o odpłatnym świadczeniu usług marketingowych, cesji wierzytelności, rozwiązaniu umów sprzedaży. Nie postawiła także skutecznego zarzutu w oparciu o art. 233 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy, jednakże zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena dowodów wymagają uporządkowania i uzupełnienia. Zważyć przy tym trzeba na to, że błędy przy sporządzaniu uzasadnienia – jeśli tylko nie uniemożliwiają dokonania kontroli instancyjnej i prześledzenia toku rozumowania sądu I instancji – nie mają wpływu na treść wydanego orzeczenia, skoro uzasadnienie sporządzane jest już po wyroku. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę i orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, bez naruszenia unormowań dotyczących jego prekluzji (art. 382 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny w oparciu o dowody zgromadzone i przeprowadzone przez sąd I instancji ustalił zatem, że:

Strona powodowa sprzedawała pozwanej kosmetyki, wystawiając z tego tytułu w 2009 r. m.in. faktury VAT nr (...).

(dowód: faktury VAT, k. 11-17)

Należności objęte tymi fakturami nie zostały przez pozwaną zapłacone w terminach, określonych w fakturach. Zapłacono jedynie wraz z odsetkami należność objętą fakturą nr (...) tj. 13 219,66 zł oraz wpłacono na poczet faktury (...) kwotę 5 001,15 zł.

(okoliczność bezsporna).

Zapiski o treści „towar z możliwością zwrotu, płatne po sprzedaży” i „towar z możliwością zwrotu” na egzemplarzach faktur nr (...) będących w posiadaniu pozwanej umieścił M. G. (1).

(dowód: zeznania św. M. G., zapis protokołu z dnia 4 lutego 2014 r.)

Strona powodowa udzielała pozwanej dużych rabatów na sprzedawane kosmetyki. Nie zamawiała usługi marketingowej i nie interesował jej dalszy los sprzedanych produktów. Na będących w posiadaniu strony powodowej egzemplarzach faktur nie czyniono żadnych dopisków ręcznych.

(dowód: zeznania A. G. za stronę powodową – zapis protokołu z dnia 15 kwietnia 2014 r.)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie dokumentów w postaci faktur wystawionych przez stronę powodową, zeznań przedstawiciela strony powodowej, zeznań świadków B. G. i B. K.. Dokumenty te nie budzą żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności (nie była ona zresztą kwestionowana), zaś zeznania świadków i przedstawiciela strony powodowej są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Zeznaniami świadka M. G. – poza faktem umieszczenia odręcznych zapisków na egzemplarzach faktur wystawionych przez stronę powodową a pozostających u pozwanej – sąd wiary odmówił. Nie znajdują one bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym a zawarte w nich twierdzenia uznać należy za stworzone na poczet obrony przed dochodzeniem niezapłaconych należności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest bezzasadna.

Zgodzić się należy z sądem I instancji, że strony łączyły umowy sprzedaży kosmetyków w ilości i cenach wynikających z faktur załączonych do pozwu. Jak wynika z poczynionych ustaleń, poza kwotami 13 219,66 zł i 5001,15 zł pozwana nie wpłaciła nic więcej na poczet należności objętych fakturami powódki.

Podniosła natomiast pozwana szereg zarzutów, ale zasadności żadnego z nich nie zdołała udowodnić.

Nie wykazała pozwana, by doszło do cesji wierzytelności na rzecz B. G. (1). Strona powodowa, podobnie jak i B. G. (1) zaprzeczyła temu faktowi, kwestionując również, by od strony powodowej pochodziło pismo, znajdujące się na karcie 52 akt i by podpis na tym piśmie był autentyczny. Strona pozwana, podnosząc twierdzenie o cesji wierzytelności winna była – wobec zaprzeczenia powódki – okoliczność tę udowodnić zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, czemu nie sprostała. Tym samym niezasadny okazał się zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej w odniesieniu do zależności objętych pozwem.

W związku z powyższym zaznaczyć jednak na marginesie należy, że błędne jest stanowisko wyrażone przez sąd I instancji co do zarzutów dłużnika po przelewie wierzytelności. O ile zgodzić się można z twierdzeniem, że dłużnik może podnosić zarzut spełnienia świadczenia do raku nabywcy, to udowodniony fakt zbycia wierzytelności rzeczywiście pozbawiałby powoda legitymacji czynnej w odniesieniu do sprzedanych wierzytelności. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 367). Zaistnienie takiej sytuacji nie zostało jednak udowodnione.

Nie wykazała także pozwana, by miała wobec strony powodowej jakieś wierzytelności, uzasadniające dokonanie kompensacji wzajemnych należności. Nie zostało w szczególności udowodnione, by strony umówiły się, że pozwana będzie świadczyć na rzecz powódki usługi marketingowe, za które należałaby jej się zapłata. Twierdzenie pozwanej w tej kwestii zostało zaprzeczone przez stronę powodową, zatem to na pozwanej ciążyło wykazanie, że taka usługa została zamówiona i wykonana oraz że istniały podstawy do żądania z tego tytułu określonego wynagrodzenia a z księgowego punktu widzenia do wystawienia faktury. Wbrew zawartym w apelacji stwierdzeniom z zeznań A. G. nie wynika, by udzielano pozwanej rabatów w zamian za świadczenie usług marketingowych. Nie wykazując istnienia wierzytelności

nadającej się do potrącenia, nie mogła zatem pozwana złożyć skutecznego oświadczenia o potrąceniu. Nie doszło więc do umorzenia wierzytelności.

Nie wykazała wreszcie pozwana, by doszło do uzgodnień, w wyniku których zostałyby pomiędzy stronami zawarta umowa inna niż umowa sprzedaży, a w szczególności umowa, w wyniku której niesprzedany przez pozwaną towar miałby wrócić do strony powodowej. Samo wystawienie dokumentów w postaci faktur pozwanej nr (...),(...)i (...) nie jest wystarczające wobec braku wykazania odpowiedniego stosunku prawnego pomiędzy stronami, uzasadniającego stworzenie takich dokumentów.

Zarzut dotyczący nieuwzględnienia zapłaty za fakturę nr (...) nie jest zasadny. Sąd istotnie w uzasadnieniu faktury tej nie wymienił, jednakże wysokość zasądzonej kwoty w zestawieniu z oświadczeniem strony powodowej, precyzującej żądanie z uwzględnieniem zapłaty za tę właśnie fakturę wskazuje na niedokładność uzasadnienia, nie zaś na naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Wobec sprzedania pozwanej towarów objętych przedmiotowymi fakturami (art. 535 k.c.) powódka może skutecznie domagać się zapłaty. Wobec opóźnienia w płatności żądać może skutecznie odsetek na podstawie art. 481 k.c., zaś na podstawie art. 482 k.c. – odsetek od zaległych odsetek.

Z powyższych względów apelacja pozwanej uległa oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.